

men forbeholde mig min fremtidige Stilling og ønske og haabe, at det vil blive alvorlig prøvet og overvejet i Udvalget. Dog en Bemærkning vil jeg endnu tillade mig, og det er angaaende Statslaaneparagraffen. Der er jo ikke Tale om nogen saadan i det foreliggende Lovforslag, der kun omhandler en Forandring i § 1 i Lov af 8de Maj 1894 og ikke rører ved de følgende Bestemmelser. Men nævnte Lovs § 5 indeholder jo Bestemmelser om Statslaan, og Forhøjelsen med to Millioner skal ogsaa tilvejebringes ved Statslaan, hvis Lovforslaget bliver vedtaget. Jeg vil gentage, hvad jeg saa tit har sagt, og hvad det høje Ting meget godt ved, at jeg finder det yderst uheldigt, at man i en Tid som den, vi leve i, i den dybeste Fred, laaner og laaner og atter laaner. Ikke blot Kommuner, Sognekommunerne og Amtskommunerne, men Staten laaner og laaner; i Stedet for, at vi i en Tid som denne skulde gaa ned med vor Statsgæld, gaa vi op. Jeg vil blot sige to Ting i den Anledning. Jeg vil henvise til, hvad der nok er almindelig Regel i England, at de Ministerier, der afløse hinanden derovre, søge at overbyde hinanden med at komme nedad med Statsgælden, og man er jo ogsaa gaaet ned med Statsgælden i dette Aarhundrede i forbausende Grad. Men vi gaa op i Stedet, gaa op paa en Tid, hvor det maa siges, at vor finansielle Stilling er ret gunstig. Se vi paa de sidst aflagte Statsregnskaber og det i Aar forelagte Finanslovsforslag, maa den finansielle Stilling betragtes som meget gunstig, og under disse Omstændigheder maa jeg være mod de stadig gentagne Statslaan, saa meget mere som det maa erkendes, at hver Tid har sine Opgaver. Det gaar ikke an at lægge Nutidens Opgaver over paa Fremtiden. Fremtiden skal nok faa sine Opgaver og Krav at stille. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Roch: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det ikke for at komme ind paa denne Sags Forhistorie, saaledes som den sidste ærede Taler gjorde, og endnu mindre skal jeg følge den sidste ærede Taler i hans Betragtninger over det, som mulig vil blive Fortættelsen af denne Lov. Jeg mener, at det, som vi have at beskæftige os med, er Gennemførelsen af en bestaaende Lov, nemlig

Loven af 8de Maj 1894, og naar man ved at overveje, hvad der saa skal gøres, er stillet mellem de to Alternativer, som den sidste ærede Taler omtalte, er Valget for mig ikke tvivlsomt. Han syntes egentlig at være mest tilbøjelig til at standse hele det Arbejde, der nu er i fuld Gang, ude paa den ny Godsbanegaard, men antydede dog senere som en Mulighed, at han kunde gaa med til det, som her er foreslaaet. Mig forekommer det at være givet, at naar man har een Gang vedtaget en Lov om Anlæg af en Godsbanegaard her ved Kjøbenhavn, saa maa man med den højtærede Minister være enig i, at det uheldigste, der kunde ske, var, at man fik en meget daarlig Godsbanegaard, at man fik en Godsbanegaard, som ikke vilde kunne besørge, hvad der er at besørge enten af afgaaende eller tilkommende Gods. Thi som den højtærede Minister meget rigtig udtalte, da han forelagde dette Lovforslag, vil en saadan Eventualitet i allerhøjeste Grad komme til at gaa ud over dem, der skulle benytte Godsbanegaarden, baade Modtageren og Afsenderen. Jeg kan meget godt forstaa, at man ved den hele Maaade, hvorpaa Loven af 8de Maj 1894 blev til, under de Forhandlinger, som da fandt Sted, da kan være kommen — uden at man havde nogen Bagtante, saaledes som den sidste ærede Taler antydede — til at gribe fejl paa flere Punkter. Jeg kan forstaa, at man har overset et og andet, og at man nu ved at skulle gennemføre Loven af 8de Maj 1894 er kommen til den Overbevisning, at der er mangt og meget, der bør rettes, og at man, hvis man ikke retter det, i en ikke fjern Fremtid vil komme til at fortryde det. Jeg er altsaa enig i, at hvis der virkelig ved den nuværende Plan, som bringes i Udførelse, er saa væsentlige Mangler, som dette Lovforslag antyder, saa bør de rettes nu, og det bør ikke opfattes til en senere Tid at foretage disse maaste uafviselige Forandringer; thi det er givet, at saadanne Forandringer, naar Banegaarden først er tagen i Brug, vilde blive langt vanskeligere og kostbarere at gennemføre, end det vil være Tilfældet nu. — Medens jeg altsaa holder fast paa denne Betragtning, at de Mangler, der virkelig forefindes, bør rettes, saa bør man paa den anden Side ogsaa erindre, at om man end under de Forhandlinger, der